

UZASADNIENIE

W dniu 20 listopada 2017 roku do Sądu Okręgowego w Lublinie wpłynęło przekazane według właściwości przez Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim pismo Dyrektora Zakładu Karnego w B., w którym wskazywał, iż mogą zachodzić warunki do wydania wyroku łącznego wobec B. S..

Jak wynika z analizy karty karnej skazanego (4-5v), akt sprawy oraz dołączonych odpisów wyroków dotyczących B. S. (k. 16-18v, 24-26, 28-29, 31, 33-34, 36-39, 41-42v, 44-46) został on skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 26 lipca 2006 roku w sprawie o sygn. akt V K 201/06 za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 1 lutego 2006 roku, na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 2 (dwóch) lat,

postanowieniem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 8 lipca 2009 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności (odpisy wyroków k. 28-29);

2. Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 31 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt V K 231/06 za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 1 lutego 2006 roku, na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

postanowieniem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 1 października 2010 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności (odpisy wyroków k. 44-46);

3. Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 23 września 2008 roku w sprawie o sygn. akt II K 258/07 za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 158 § 1 k.k. popełniony w dniu 1 listopada 2005 roku, na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych (odpisy wyroków k. 41-42v);

4. Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 13 czerwca 2008 roku w sprawie o sygn. akt II K 222/07 za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 k.k. popełniony w nocy z 13 na 14 lutego 2007 roku, na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (odpisy wyroków k. 36-39);

5. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt IV K 371/09 za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 280 § 2 k.k. popełniony w dniu 16 stycznia 2009 roku, na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych (odpisy wyroków k. 16-18v);

6. Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 22 grudnia 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 444/09 za:

- czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 190 § 1 k.k. popełniony w 24 marca 2008 roku, na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 158 § 1 k.k. popełniony w 24 marca 2008 roku, na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

orzeczone kary jednostkowe połączone i jako karę łączną wymierzono rok pozbawienia wolności;

7. wyrokiem łącznym **Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 6 marca 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 1928/12** połączono:

- kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 26 lipca 2006 roku w sprawie o sygn. akt V K 201/06 oraz Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 31 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt V K 231/06 i jako karę łączną wymierzono rok i 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności,

- kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 13 czerwca 2008 roku w sprawie o sygn. akt II K 222/07 oraz Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 22 grudnia 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 444/09 i jako karę łączną wymierzono 2 (dwa) lata i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności (odpisy wyroków k. 24-26);

8. **Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 14 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 1040/15** za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 284 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 5 września 2015 roku, na karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 12 (dwanaście) złotych (odpis wyroku k. 31);

9. **Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 14 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 398/16** za czyn wyczerpujący dyspozycję z art. 178a § 4 k.k. popełniony w dniu 10 marca 2016 roku, na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (odpisy wyroków k. 33-34).

Sąd zważył co następuje.

W realiach niniejszej sprawy zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego względem B. S..

Jako przedpole rozważań w niniejszej sprawie wskazać należy, iż Sąd miał na względzie, iż z dniem 1 lipca 2015 roku weszła w życie ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.). Wskazaną nowelą przepis art. 85 § 1 k.k. otrzymał następujące brzmienie: „Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną”. Stosowanie jednak do treści art. 19 cyt. ustawy zmieniającej, przepisu art. 85 k.k. i następnych z rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu nadanym wskazaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tejże ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Wobec B. S. po dniu 1 lipca 2015 roku zapadły dwa prawomocne wyroki skazujące - w dniu 14 stycznia 2016 roku wyrok Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim w sprawie II K 1040/15, który uprawomocnił się w dniu 30 stycznia 2016 roku oraz w dniu 14 grudnia 2016 roku także Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim w sprawie II K 398/16, który uprawomocnił się w dniu 4 kwietnia 2017 roku (informacja z K. k. 5v, odpisy wyroków k. 31, 33-34). Zważywszy na powyższe, w omawianym układzie procesowym rozważyć należało, czy z uwzględnieniem art. 4 § 1 k.k. zastosowanie znajdą przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu sprzed nowelizacji czy też po.

W tym stanie rzeczy należy wskazać, że **przy zastosowaniu ww. przepisów w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku** łączeniu nie podlegałyby żadna z wymienionych kar jednostkowych grzywny ani pozbawienia wolności, które zostały orzeczone po wydaniu wyroku łącznego w sprawie II K 1928/12 Sądu Rejonowego

w Radzynie Podlaskim. Analiza dat popełnionych czynów i wydanych wyroków prowadzi do wniosku, iż w mocy pozostałby wydany uprzednio wyrok łączny i sytuacja skazanego nie uległaby zmianie.

Przy zastosowaniu przepisów w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku łączeniu podlegałyby kary pozbawienia wolności z wyroków: Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt

IV K 371/09, dwie kary łączne z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 6 marca 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 1928/12 oraz Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 14 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 398/16.

Pozostałe kary pozbawienia wolności zostały już przez B. S. w całości wykonane (informacja z K. k. 4-5v, informacja k. 2), a zgodnie z brzmieniem art. 85 § 2 k.k. po nowelizacji nie mogą być one łączone przy wydawaniu wyroku łącznego. Podobnie wykonane zostały także wszystkie orzeczone względem B. S. kary grzywny.

W omawianym układzie Sąd orzekałby karę pozbawienia wolności w granicach od 5 lat do 10 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, zgodnie z art. 86 § 1 k.k..

W ocenie Sądu możliwe jest wydanie wyroku łącznego względem skazanego B. S. jedynie przy zastosowaniu przepisów rozdziału IX Kodeksy karnego w brzmieniu obowiązującym po dniu 30 czerwca 2015 roku.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obecnie obowiązującym jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei § 2 cytowanego artykułu wskazuje, iż podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Łączeniu podlegają zatem kary pozbawienia wolności pozostałe do wykonania (informacja z zakładu karnego k. 2): kara orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt

IV K 371/09, dwie kary łączne z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 6 marca 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 1928/12 oraz kara z wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 14 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 398/16.

Zgodnie z art. 85a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przy ustalaniu wysokości kary łącznej pozbawienia wolności w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001 roku w sprawie AKA 65/01 (Prok. i Pr. 2002, Nr 7-8 poz. 20) w myśl którego, zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem. Zasady te pozostają obowiązujące na gruncie obecnie obowiązujących przepisów.

Należy przy tym zauważyć, iż stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynów nie mogą być okolicznościami rzutującymi na wymiar kary łącznej. Zostały one bowiem zbadane i właściwie ocenione już na etapie orzeczeń jednostkowych i wpłynęły na wysokość poszczególnych kar. Niewątpliwie natomiast Sąd wydający wyrok łączny winien kierować się dyrektywą prewencji indywidualnej oraz generalnej. Chodzi tutaj w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz chroniła społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem. Kara ta powinna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. Jak podkreśla się w orzecznictwie „sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru

kar w poprzednio osądzonych sprawach” (wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, z. 5 – 6, poz. 65), lecz powinien przede wszystkim w procesie kształtowania kary łącznej wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, gdyż wielość przestępstw prowadzi do zmiany wartości prognostycznych, co do sprawcy oraz rzutuje na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania.

Sąd miał w polu widzenia opinię z Zakładu Karnego w B. (k. 47v), według której zachowanie B. S. w warunkach izolacji penitencjarnej należy uznać za poprawne. Nie był karany dyscyplinarnie, kilkakrotnie nagradzany za wyróżniające się zachowanie oraz aktywny udział w zajęciach sportowych. Wobec przełożonych jest zdyscyplinowany, stosuje się do wymogów porządku wewnętrznego i regulaminu. B. S. przynależy do nieformalnych struktur podkultury więziennej, jednak nie odnotowano pod tym kątem jego negatywnych zachowań. Pozostaje krytyczny względem popełnionych czynów. Jest zatrudniony odpłatnie, obowiązki wynikające z zatrudnienia realizuje właściwie.

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności Sąd uwzględnił wszystkie wskazane wyżej okoliczności.

Zdaniem Sądu przy ustalaniu wymiaru kary łącznej zasadne było zastosowanie zasady asperacji. Łączeniu podlegały cztery kary bezwzględne pozbawienia wolności – 5 lat, rok i 5 miesięcy, 2 lata i 10 miesięcy oraz 10 miesięcy.

Wymierzona kara łączna 8 lat pozbawienia wolności uwzględnia związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy przestępstwami. Czyny, za które został skazany łączonymi karami częściowo są czynami podobnymi. Skazany dopuścił się ich jednak w znacznych odstępach czasu, będąc już osobą uprzednio skazaną. Pomimo kolejnych postępowań karnych w dalszym ciągu nie zmienił swojego postępowania i popełniał kolejne przestępstwa. B. S. jest osobą wielokrotnie karaną, przed osadzeniem prowadził zdemoralizowany tryb życia i nie okazywał poszanowania normom prawa. Jednak jako okoliczność przemawiającą na jego korzyść wskazać należy jego pozytywną postawę na czas orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, chęć zmiany swojego dotychczasowego postępowania, podjęcia pracy w warunkach izolacji oraz krytyczny stosunek do popełnianych przestępstw. Dlatego w ocenie Sądu cel orzeczonej kary zostanie osiągnięty przy wskazanym wyżej wymiarze.

Zastosowanie zasady absorpcji kar byłoby nienależytym premiowaniem skazanego, prowadząc tym samym do jego bezkarności za część czynów, których się dopuścił, a w konsekwencji powodując, iż kara nie spełniałaby swoich funkcji represyjnych oraz wychowawczych i to zarówno w aspekcie indywidualnym, jak i społecznym. Z kolei kara łączna wymierzona na zasadzie kumulacji, byłaby w ocenie Sądu zbyt surowa z uwagi na obecną postawę skazanego.

Sąd uznał, że ukształtowana w wyroku kara łączna będzie odebrana jako sprawiedliwa, skutkując jednocześnie utwierdzeniem w społeczeństwie przekonania o konieczności przestrzegania porządku prawnego. Na ten fakt wskazuje również stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru.

Na poczet orzeczonej kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 577 k.p.k. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności i dotychczas odbytych kar z połączonych wyroków.

Wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego obejmującego wyroki: Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 23 września 2008 roku w sprawie o sygn. akt II K 258/07 i Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 14 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 1040/15 na podstawie art. 572 k.p.k. należało umorzyć postępowanie w tym zakresie.

Uwzględniając sytuację finansową B. S., przebywanie w warunkach izolacji penitencjarnej, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił go od ponoszenia wydatków związanych z niniejszym postępowaniem, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.